

ЯНА МАРКОВА

ПОДМЕНЕНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Беше студено.

Това бе първото, което осъзна.

Нямаше представа нито къде се намира, нито какво прави тук, но знаеше, че нещо не е наред.

Устните ѝ бяха залепнали, изпръхнали, напукани от студа. Сети се, че има и други сетива.

Нещо силно засвири в ушите ѝ. Гневът на въздуха бе осезаем върху голата кожа на ръцете ѝ. Стресна се — нима бе навън? Рязко повдигна клепачи и веднага ги стисна, когато нов повей на мразовития вятър бълсна в лицето ѝ остри като бръснач ледени кристалчета. Вторият ѝ опит бе по-предпазлив.

Отвори очи и застини, напълно забравила какво точно искаше да направи.

Тънката материя на бялата нощница — каквато не помнеше да има — се увиваше около глезните ѝ. Босите ѝ стъпала потъваха меко в снега. Ситуацията бе толкова невъзможна, че тя спря с опитите да мисли и започна да възприема.

Край нея се бе ширнало едно сякаш безкрайно, болезнено бяло поле. Далеч, далеч напред то рязко преминаваше в заплашително тъмносиви планини, които подпираха мрачното небе. Нищо не нарушаваше мъртвилото наоколо, освен воя на вятъра. Нямаше жива душа, нямаше цветове. Липсваше слънчева светлина, която да се отразява в снега. Тя не схващаше нищо. Сигурно се намираше някъде извън времето — тук не важаха нормалните природни закони, с които бе свикнала. Нищо от онова, което виждаше, нямаше смисъл.

Не бе възможно наистина да е навън... тази ледена пустиня не можеше да е реална. Ако беше, тя самата със сигурност вече щеше да е мъртва.

Сепна се отново. А дали не бе...

В този миг краката ѝ бавно се откъснаха от земята и тя изохка от изненада и загубата на равновесие. Не можеше, не искаше да повярва на случващото се. Но усети движението на въздуха, през който се носеше безшумно и грациозно като привидение. Опита се да се преобри с паниката, която я заливаше на вълни — какво се случваше? Не можеше да си спомни как се е озовала тук... какво е правила преди... защо...

— Не си мъртва — прокънтя силен, рязък глас и изтри поне едно беспокойство — че е сама в това безкрайно чуждо място. — Или поне не още.

Думите бяха зловещи, но още по-смразяващ кръвта бе тонът. Тя се опита да разбере къде се намира онази, която говори... но се провали.

— Погледни пред себе си, принцесо! — ехидно звънна гласът току под носа ѝ и тя инстинктивно се отдръпна.

Сърцето ѝ заблъска подивяло в гърдите. Едва сега забеляза, че дъхът ѝ замръзва, когато се отдели от устните. Сигурна бе, че бузите и ушите ѝ са пламнали... не и тези на жената пред нея обаче.

Мраморно бяла кожа, полупрозирни скули. Никакъв цвят, никаква топлина. Сребристосива коса, сребристобели обяди. Бледи, много светлосини очи. Пред нея бе застанало олицетворението на зимата... би казала „от плът и кръв“, но този израз не звучеше правилно в случая. Облиза леко устни, макар че гърлото ѝ бе прекалено пресъхнало, за да има разлика. Най-стрannото бе, че не я беше страх. Всъщност... почти се радваше. Вече не бе сама.

— „Принцесо“? — попита леко несигурно.

Жената пред нея вдигна надменно вежди и отвърна:

— Такава си, нали? Тук не може да пристъпи никой, освен предопределените. В предсказанието се казва, че в нощта на второто слънцестоеене след Танца на самодивите, през годината на голямата сула, Принцесата ще дойде в царството на зимата да потърси начин да спаси народа си.

Тарина трепна и се олюля. Сега си спомни, разбира се. Преди две години лятото бе толкова горещо, че земята се напука. Затова съветницата на майка ѝ — някои твърдяха, че освен лечителка, е и вешница, но това в действителност нямаше значение, защото думите ѝ бяха мъдри и винаги на място — проводи шестнайсетгодишната тогава Тарина на самодивското съборище. Поръча ѝ да влезе смело в кръга, в който те танцуваха, покрити само с дългите си до земята коси, и да посрещне с тях утрото. Не помнеше много... само, че бе светло като ден, тревата галеше краката им, докато безшумно се носеха по обляната в лунна светлина поляна на сред гората, а наоколо се стрелкаха светулки. Бе ароматна нощ, която се разпуска в розовозлатиста утрин, и когато слънцето изгря, освети... капчици роса.

Тарина намокри с пръсти пресъхналите си устни и погледна с надежда последната останала на поляната самодива — приказно красиво русо момиче, което не изглеждаше по-голямо от нея. То протегна ръце напред и тя ахна — в дланиете й проблясваше вода. Събрало бе росата и сега в нея се отразяваше слънцето. Мълчана вода. Онази, по която се гадае.

— Ще има още суша. И глад и болест ще сполетят хората. Ще дойде студ и мрак... — Шепата вода се накъдри и разтрепери, а после отрази вместо изгряващото слънце, ослепителнобяла земя и почти черно небе.

Гледката, която виждаше в момента.

Не. Истината, която беше в момента.

В онази утрин приклекналата пред нея самодива вдигна лице и впери очите си — сини, невиждащи — в нейните.

— Не се отказвай. Следвай знаците. Ще ти помогнат... ще има винаги някой край теб. Не се страхувай. Не се отказвай. Можеш да победиш зимата.

Тогава бе решила, че чува безсмислици. Лятото бе в разгара си, толкова жежко и ярко, че въздухът трептеше от горещина, посевите изсъхваха, непокарали, и дори насекомите нямаха сили да летят. Всички приветстваха застудяването, а когато следващата година дойде още по-гореща и безплодна, зимата им изглеждаше като мечтана благословия.

Сега обаче започна да разбира. Огледа се бавно и внимателно край себе си и усети как сърцето й изстива. Разпознаваше света около себе си... царството на зимата. Това бе нейния свят, но покрит с дебела ледена покривка... Застинал. Мъртъв. Виждаше бъдещето.

— Не още! — сепна я отново гласът на непознатата. — Зимата няма да е страшна, ако хората имат достатъчно храна, а добитъкът е на топло и в безопасност, нали? Все още не е късно да се подгответ. Не е късно да спасиш земите и народа си от гладна смърт в прегръдките на студа.

— К-к... — опита Тарина, после прочисти гърло и пробва отново. — Коя си ти?

— Фу! — сбръчка възмутено финия си нос красивото студено видение пред нея. — Сигурна ли си, че си принцеса наистина? Що за принцеса не разпознава вещица, като я види?!

После надменно вдигна брадичка и процеди през съвършените си, сърцевидни и сиво-сини устни:

— Пред теб стои Фей, вещицата на Северния вятър. И не си прави илюзии, че ти помагам, момиче! Аз не съм като онези глупави кискащи се летни създания, които танцуваат до изнемога по поляните, а като дойде студът, се крият в най-дълбоките хралупи. Безмозъчни същества! Ха!

Нова пауза. Тарина леко размърда пръстите на краката си, които бяха започнали да изтръпват. Вече почти не усещаше студа. Незнайно защо, това я накара за първи път да почувства, че случващото се е реално. Абсурдно, наистина. Особено, докато ходилата ѝ все още се носеха на метър над земята.

— Слушай сега, защото няма да повтарям, а и наистина се уморих да говоря с теб. Човешките същества сте толкова досадни! Както и да е. Само слушай и изпълнявай. Сушата, която е нападнала земите ти, е заради Снуг. Снуг е змей. Живее ей там. — Вещицата махна неопределено с ръка в посока към високите зловещи планини, които закриваха хоризонта. — Излюпил се е съвсем наскоро, преди двайсетина години, а се засели на Сивата планина преди две. Да ти звучи познато?

— Тогава започна сушата... — измърмори Тарина, на която все още нищо не ѝ бе ясно.

— Именно. Снуг си е направил леговище на върха на планината, там, където извира Зелената река. Това е реката, която напоява земите на царството, нали?

— Да, така е... само че Зелената река почти пресъхна. Полетата край нея, които някога бяха плодородни и тучни, сега пустеят... лято е, но жътва не очакваме...

— Това е заради него. Снуг е препречил извора.

— Че защо?

— Кой знае какви мисли се въртят в главата на един змей? Може да иска да си направи вана.

— Той спира извора, така ли? Обаче... и дъжд не вали. Да не би да разгонва и облаците? — На Тарина цялата история ѝ звучеше все

по-неразбираемо.

— Лично не съм го виждала — небрежно отвърна вещицата, — но малко неща остават скрити от очите на горските и планинските духове. Те твърдят, че основното му занимание е да гони и изпарява облаците с огнения си дъх.

Тарина чак подскочи. Започваше да се нервира, нямаше две мнения по въпроса.

— Добре, ако за минута приемем, че това е истина...

— Нима намекваш, че лъжа?

— Вещиците не са известни с искреността си! Винаги имате задни мисли, дори думите ви да са верни!

— Така е — неочеквано се съгласи въпросната вещица, без изобщо да губи достойнството си. — Което няма никакво отношение към задачата ти.

— Задачата... ми?

— Не ти ли казаха самодивите? Безполезни празноглавки!

— Да ми кажат какво?

— Принцесата трябва да извърви пътя чак до върха на Сивата планина, да убие змея, да освободи извора на реката и да върне водата на хората. Само така могат да се спасят. Още една зима, лютата и гладна като предната, и няма да имаш поданици.

— Поданици ли... — Тарина наистина не бе мислила никога за тези неща.

— Няма какво да умуваш! Не мога да повярвам, че не са ти казали! — изфуча още един път вещицата. — Всичко ли трябва да правя сама?

След което въздъхна дълбоко и прочувствено, отметна назад тежката си сребриста коса и повтори:

— Трябва да отидеш, да победиш змея и да освободиш водите на извора. Иначе — всичките сте дотук!

Тарина я погледна подозрително:

— Ти каква полза имаш от това? Никой никога не е чувал вещица да помага на хората бесплатно!

— Имам си отдавнашен спор с Феята на лятото, а това е нейна работа. Да не мислиш, че един змей има толкова акъл, че да измисли сам подобен пъклен план? Само тя го е подучила! Но няма да стане на нейното!

На Тарина почти не ѝ се наложи да размисля.

— Няма да го направя! — отсече. — Няма да участвам в игричките ви. Освен това, сигурна съм, че лъжеш. Цялата история е същита с бели конци — вещица на зимата, която търси някой да ѝ свърши мръсната работа, че да не се възцари вечна зима?! Без мене!

— Ти... ти... ТИ! — изписка възмутено Фей и лицето ѝ се покри с грозни сини петна, докато се опитваше да си поеме въздух. — Как смееш?!

— Без мене! — повтори Тарина и тропна с крак, забравила, че се носи във въздуха.

Когато след секунда се изправи насред снега, край нея вече нямаше никого. Вещицата бе отлетяла сред бясното фучене на Северния вятър, като скърцаше със зъби и съскаше нещо неразбираемо. Тарина не би казала, че ѝ липсва особено. Не можеше обаче да се отърси от усещането, че в думите ѝ все пак е имало зърнце истина... Нито пък да изтрие от мислите си последното ѝ злокобно предупреждение:

— Каквото и да правиш, глупаво момиче, предсказанието трябва да се създне!

Разрови замислено пряспата пред себе си с босия палец на крака си, след което се зачуди какво да прави. Не че имаше особено голям избор. Очевидно се намираше доста далече от собствения си замък и слънчевата му градина (независимо от сушата, за царския дворец вода винаги се намираше). Студът вече не ѝ пречеше, а и сякаш не оказваше никакво влияние на тялото ѝ. Безспорно, полупрозрачната нощница не бе най-подходящото за пътуване облекло, но пък тук нямаше кой да я види. Не беше сигурна дали е възможно да се върне у дома, ако тръгне към планината. Тя обаче бе единственият ѝ ориентир в това странно и непознато място, което само бегло напомняше собствения ѝ, изсущен от жегата и безмилостното слънце свят. Може би, ако бе достатъчно упорита...

Така че тръгна. Вървеше бързо, крачките ѝ бяха леки, а краката ѝ сякаш сами избраха пътя си. Убедена бе, че няма да ѝ отнеме дълго. Освен това (поне за момента) не усещаше нито умора, нито глад или

жажда. Колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, беше благодарна за тази особеност на това иначе неприветливо и негостоприемно място.

Не знаеше колко дълго е вървяла — не можеше да се ориентира по слънцето — но когато вдигна поглед към планината пред себе си, стреснато спря. Имаше чувството, че не просто не се е приближила; като че бе дори по-далеч от преди. Чуваше воя на вятъра... сега към него се примеси и един зловещ, подигравателен кикот. Не се и съмняваше чий е. Усещаше да я наблюдават нечии очи, вероятно повече от един чифт. Внезапно я побиха тръпки. Нима вешницата знаеше нещо, което не ѝ бе казала?

Тръсна глава и ускори ход. Нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Очите продължаваха да я следват, по някое време ѝ се стори, че забелязва ниски тъмни сенки да се плъзгат в сумрака край нея. Не им обръна внимание. Без да е сигурна защо точно, изпитваше увереност, че не могат да ѝ навредят. Защо не се приближаваше проклетата планина?!

Спра отново, когато се убеди, че ще ѝ трябва нов план. Нямаше смисъл да продължава така — целта ѝ изглеждаше все така далечна, ако не и повече. Помисли си, че докато тя си губи времето тук, хората ѝ страдат в безводната, изгорена от слънцето пустиня, в която бързо и сигурно се превръщаха земите ѝ. Дали не трябваше все пак...

— Защо спря? — разнесе се край нея острият, подигравателен глас на вешницата. — Схвана ли вече, че няма как да стигнеш сама?

Не я виждаше, но усещаше присъствието ѝ. Трябваше да действа предпазливо, ако искаше изобщо да постигне нещо.

— Какво е това място? Защо не мога да се добера до планината?

— А-а-а, значи сега искаш да стигнеш до планината, така ли? Да не би да си промени решението?! — Притежателната на гласа изникна като че от нищото и застине точно пред нея.

— Именно — потвърди Тарина бързо и спокойно. — Просто няма да го направя, защото ти си ми казала или защото имаш зъб на Лятната фея.

Вешницата присви очи подозрително и я измери от глава до пети. Тарина отвърна внимателно на погледа ѝ. Разбира се, нямаше нужда да ѝ казва, че възnamерява да се измъкне от тук по възможно най-бързия начин и да зареже цялата идиотска история в мига, в който ѝ се удаде удобен случай. Щеше да се справи с проблема, без да убива змейове и

да се намесва в свадите между господарките на лятото и зимата. Може би щеше да се обърне за помощ към съседите си... принц Барно и майка му отдавна правеха намеци, че с удоволствие биха заздравили връзките между двете царства. Дошъл бе моментът да покажат колко искрени са намеренията им.

На глас обаче заяви само:

— Говоря сериозно. Впрочем, принцесите не лъжат — за разлика от вещиците. Нима не го знаеш?

Вещицата се намръщи, но не пожела да покаже, че съществуват неща, неизвестни дори на нея. Вместо това повдигна заострената си брадичка и запита пискливо и злорадо:

— И какво точно смяташ да правиш в такъв случай?

— Ами, очаквам да ме изведеш от тук, да ме върнеш у дома, да ме въоръжиш и да ми обясниш как точно да убия змея.

Вещицата се залюля на пети във въздуха пред нея и се разкилоти толкова силно, че сивата ѝ коса се развя зад гърба ѝ като странно покривало.

— Заб-ра-ви! Ще ти помогна само с придвижването, от там нататък се оправяш сама. Ах, да — и никакво връщане у дома, преди да довършиш змея!

Тарина сви устни, но не посмя да възрази. Не бе в позиция да спори или да изисква. След миг обаче, когато видя съществото, появило се като че изпод земята в краката им, ѝ се прииска да го бе направила. Ниско, черно и космато, то приличаше на нескопосана кръстоска между плъх и куче. Грозното му маймунско лице се кривеше, все едно бе изяло нещо много горчиво, червените му очи налудничаво се стрелкаха между двете им, а между дългите, извити жълтеникови зъби бе провиснал отвратителен сиво-син език, който изглеждаше обложен с някаква невъобразима гнусотия. Тя едва се сдържа да не изпищи, досетила се, че вижда една от сенките, които я следваха по-рано.

— Това е Пук — обяви вещицата. — Пук е горски дух. Той ще те отнесе до Сивата планина... сама няма да стигнеш и след хиляда години!

Разхили се отново на нещо свое си, след което рязко махна с ръка и нареди:

— Хайде, качвай се! Какво чакаш?

Тарина невярващо изгледа първо нея, после ужасното същество в краката ѝ и инстинктивно отстъпи назад. Съществото изръмжа. Тя направи още една крачка назад, вещицата се разкилоти още по-силно... и неочеквано дори и за себе си, принцесата се ядоса. Пристъпи към пъхокучето, перна го по носа, подбра полите на нощницата си и го възсадна. Съмняваше се, че ще я издържи, но с учудване установи, че не само няма опасност да се строполи под нея, ами и всъщност гърбът му е доста удобен. Намести се и здраво сграбчи спътената козина на врата му.

— Хайде, дий! — подвикна му, защото не знаеше какво да каже.

То се протегна, легко се разтръска... и полетя напред. Добре че се беше хванала. Придвижваха се толкова бързо, че тя за първи път си помисли, че може и да успее.

Веднага обаче разтърси глава и отхвърли еретичната идея. И да стигнеха — какво? Не си въобразяваше, че би могла да убие истински змей, дори и да имаше желание да го прави. А тя нямаше. От тази гледна точка може би не биваше да бърза с пристигането.

Не знаеше колко време са пътували; загуби представа и за разстоянията — околността изглеждаше все така еднообразна, сивобяла и равна. Вятърът свиреше още по-остро в ушите ѝ, косата ѝ се разяваше зад гърба. Ушите на горския дух бяха присвирти назад и почти допираха носа ѝ. Радваше се, че в момента е запущен, защото бе сигурна, че от козината му се разнася отвратителна воня.

Въпреки това, напук на обстоятелствата, непознатото, към което се носеше с опасна скорост, несигурния си приносител и новопоявилото се стържене в стомаха... Тарина просто заспа. Никога не подценявайте уморена принцеса.

* * *

Събуди се рязко, без предупреждение. Веднага установи, че вече не се движат; липсваше свиренето в ушите ѝ, с което почти бе свикнала. Беше завита с нещо топло и меко и се чувствуваше отпочинала и обнадеждена.

В следващия миг скочи като попарена и обвинително погледна надолу. Пук отвори едно мътно червено око и се прозя широко, при

което разкри — можеше да се закълне в това — поне шест реда остри зъби. Без изобщо да се замисля, замахна с крак и го затрупа със сняг. Плъхокучето се изправи, отръска козината си и я погледна обидено. От гърлото му се разнесе ниско ръмжене, което бързо премина във вой. Тя изобщо не се учуди, когато различи думи сред неприятния звук:

— Г-р-р... да не мисли... гр-рр... че на Пук пр-р-риятно... гр-гр-гррр... 'Ма тя нар-р-ред-ди... гр-рр...

Засрами се малко от поведението си — съвсем незначително, но все пак. Може би ѝ бе проличало, а може и на Пук да не му пушкаше за извинението, което не получи. Във всеки случай, горският дух не каза нищо повече, доотръска се и подви предните си крака. Когато тя не реагира, той нетърпеливо извърна остра музуна към нея и изляя съвсем като куче. Сепната, Тарина побърза да се покатери върху гърба му. Докато се наместваше, вдигна поглед — и застини.

Наистина се бяха приближили. Все още не бяха стигнали планината, но тя определено бе по-близо. Осезаемо по-близо. Издигаше се, притихнала и мрачна, и закриваща хоризонта. Мръснобелият ѝ връх се губеше някъде високо в небето, надвиснало и схлупено. Тарина потрепери. Студът се завръщаше и тялото ѝ протестираше.

Пук отново се хвърли напред и тя за пореден път щеше да падне. Той обаче изви тялото си в последната секунда, преди това да се случи, така че принцесата остана на гърба му. Побърза да зарови пръсти в топлата козина и установи, че вече не я интересува дали е мръсна и спъстена и дали мирише. Усещането, че не е сама, беше приятно.

Този път не заспа. Гледаше с широко отворени очи право напред, към планината, която нарастваше все по-заплашително пред тях. Вятърът почти не се усещаше, може би спиран от внушителното присъствие отпред. Вероятно благодарение именно на липсата му — очите ѝ вече не сълзяха и тя виждаше идеално — съзря странното нещо, което се бореше със снега.

Толкова рязко дръпна козината му, че плъхокучето почти се изправи на задните си крака.

— Г-г-гъкво? — изгъгна то и отново оголи зъби.

Тя се изправи и скръбно огледа нощницата си, която вече не приличаше на нищо.

— Пред нас има нещо — посочи към черното, гърчещо се в снега създание.

Пук го стрелна с поглед и веднага се обърна отново към нея:

— Н-нег-рр... не влиза в гр-р-р... уго-гр-р-вор-р-рката... Гр-р...

Тарина се изпъна в целия си ръст — около метър петдесет и седем — и сложи ръце на кръста си. Това бе поза, от която трепереше дори началникът на царската армия.

— Отиваме там!

— Г-р-р... глупава гр-р... пр-р-ринцеса... гр-рр...

— Моля?! — Гласът ѝ се извиси опасно.

Не оставяше място за преговори. Плъхокучето не бе по-смело от каления воин, така че само сви уши и клекна. Тя го яхна отново и то се впусна към съществото пред тях. Движеше се обаче значително побавно от преди малко. Явно по този начин показваше недоволството си. Тарина нямаше нищо против, стига в крайна сметка да станеше нейното.

Приближиха се и тя успя да огледа нещото, което бе привлякло вниманието ѝ. Приличаше на огромна черна мравка, само дето имаше жило, което в момента безсилно биеше по снега, в който странното насекомо бе затънало. Тя не можеше да си представи как точно е успяло да се обърне по гръб, но в момента ровеше с всичките си шест крака, а дългата черна опашка се мяташе и разхвърляше пръски сняг и лед наоколо.

Слезе от гърба на Пук и предпазливо пристъпи напред.

— Не тр-рябва... гр-р-р... пр-рави така, гр-р-р — спря я гласът на горския дух, но тя не се обърна. — Не се пр-риближ-жава, гр-р-р... отр-ровно е, гр-рр.

Едва тогава го погледна. На лицето ѝ се изписа презрителното високомерие, наследено от поколения владетели, което можеше да спре цяло стадо разбеснели се мравкоподобни отровни гадини. Пук само се сви и закри с лапи муцуна, а тя пристъпи спокойно и с едно добре премерено движение прикова отровното жило към земята с босия си крак. Останалите крайници на насекомото застинаха за миг във въздуха, след което се размятаха още по-неистово, което изобщо не я впечатли. Изчака няколко секунди, но след като видя, че няма да се успокои, се наведе, сграбчи го през средата за твърдата черна обивка, след което го обърна и едновременно с това отскочи колкото можеше

по-далеч. Съществото замръзна. Прибра крака под тялото си и навири опашка, а жилото застрашително се разлюля на височината на гърдите й, но никой от двамата не помръдна. После то все така изненадващо се отпусна и внезапно срещу нея се оцъклиха двете най-черни очи, които бе виждала.

— Благодаря... — разнесе се срамежливо тънко гласче, което като че ли идваше изпод триъгълната глава на „мравката“.

Разбира се, Тарина вече не се учудваше на нищо, камо ли пък на говорещи насекоми. Освен това съзнаваше, че няма време за любезности, тъй че само попита:

— От тук нататък ще се оправиш ли?

Нещото кимна, при което се разнесе скърдане като от недобре смазани панти на тежка дъбова врата, и тя се врътна на пети.

— Почакай... чакай мъничко! — изписка мравката, така че се обърна отново. — Вземи това...

После пъргаво се придвижи към нея, надигна глава и със странен гъргорещ звук изплю в краката й лъскаво белезникаво топче колкото орех.

— Какво е? — гнусливо го побутна с палеца на крака си Тарина, която подозираше, че става въпрос за яйце, а нея самата взимат за глупачката, която ще отгледа кукувичето.

— Вълшебно зърно! — изквича насекомото. — Внимателно, лекичко!

Зад нея Пук наостри уши и се надигна. Принцесата веднага схвана, че е нещо наистина важно, така че откъсна едно парче от вече достатъчно преживялата си нощница, уви зърното в нея и попита:

— Какво прави?

— Мож-же гр-рр... нахр-ран-ни, гр-рр... цяла стр-ран-на с него, гр-рр... — разнесе се зад гърба й гърленото и почти неразбираемо ръмжене на плъхокучето.

Мравката кимна в потвърждение.

Тарина не им повярва, разбира се, но направи вързопче от откъснатата ивица плат и го привърза на кръста си.

— Можеш да го посадиш в най-неплодородната почва, в най-лютата зима — и ще поникне жито, готово за прибиране! — подвикна зад гърба й мравенещото. — Няма нужда да го поливаш, не му трябва и слънце — расте и си зрее!

— Благодаря! — отвърна принцесата, която вече се бе покачила на гърба на Пук. — Ще го имам предвид.

После потупа по врата вече нетърпеливо потръпващия си транспорт, махна с ръка на насекомото, което скоро остана далеч назад, и отново впери поглед в Сивата планина. Намираха се почти в подножието ѝ, когато осъзна, че гладкият като стъкло път, по който летяха, е всъщност замръзналата повърхност на Зелената река. За малко да ѝ прилоши. Започваше да усеща, че нещата въобще няма да са толкова прости... Като нищо щеше да се окаже, че да се изправи срещу разгневен змей ще е по-безопасно и лесно, отколкото да се възпротиви на волята на вещицата и зимата.

Така се бе замислила, че почти пропусна поредното странно същество, изпречило се на пътя им. А и Пук се правеше на разсеян и се опита да подмине змиеподобното хвъркато, заклещено в леда. Тя обаче усети колебанието, което забави за миг крачките му и побърза да вдигне поглед. Този път плъхокучето не се възпротиви, макар неодобрението да струеше от влажните му червени очи.

— И това ли е отровно? — поинтересува се.

— Гр-р-р... — само отвърна Пук.

Тя остана с впечатление, че би свил рамене, ако имаше.

— Ясно — измърмори, докато пристъпваше внимателно към псевдовлечугото.

То бе престанало да удря по леда с миниатюрните си ципести криле, които като че му служеха само за украса, и сега я наблюдаваше подозрително.

— Искам да ти помогна да се измъкнеш — съобщи му, — но нямам никаква представа как. Въобще... какво е станало тук?

— Реката замръз-з-зна... из-з-звезднъж-ж-ж, както с-си ловях вечерята — разнесе се високомерният отговор. — Очевидно е, не мис-с-слиш-ш ли?

— А-ха — спря тя на две крачки от него. — И сега какво?

То я стрелна с презрителния си жълт поглед, след което неочеквано се изплю в нейна посока. В краката ѝ се разнесе съскане, вдигна се малко пара и зейна дупка, в която мътно проблясваше зеленикова вода. Тарина рязко си пое въздух и вдигна очи към люспестата гадина.

— Може да пробваш-ш с-с това — обясни последната.

— Какво — да плюя по леда, докато се разтопи ли?

Никога не си бе представяла, че ще чуе крилата змия да въздиша. От друга страна, не си бе и представяла, че ще види крилата змия.

— Ще из-звадиш-ш един от з-зъбите ми и ще раз-зто-пиш-ш леда с-с него! — нареди змията.

Принцесата не зададе очевидния въпрос — защо просто не продължи да плюе, предполагайки, че отговорът няма да ѝ хареса. Влечугото обаче сякаш четеше мислите ѝ:

— Ще с-се изгоря! З-затова! — от възмущение почти бе престанало да съска.

Тарина изпита неприятното усещане, че този път няма да ѝ се размине — най-малкото щеше да пострада от отровата, ако не и по-лошо. Благородната ѝ кръв обаче не ѝ позволяваше да подмине изпаднало в беда същество, пък било то и отровно влечуго. Така че събра остатъците от куража си, приближи се и се зачуди как точно да измъкне отровния зъб.

— Прос-с-то го хвани! — заповядаша ѝ нетърпеливо змиеподобното, заизвива онази част от кафявото си люспесто тяло, която бе останала над леда и протегна към нея малката си плоска глава. От усилието очите му се изцъклиха.

Тарина пристъпи още малко напред, протегна ръка и хвана единия стърчащ остър зъб. Нещо влажно и лепкаво (и вероятно — раздвоено) за миг се уви около пръстите ѝ и тя политна назад от изненада и отвращение. Когато възстанови равновесието си, видя, че в юмрук е стиснала зъба, от който се процеждаше златистозелена отрова и капеше на леда. За малко да го изпусне, толкова се стресна. Все пак се спря навреме, като вместо това побърза да начертае кръг около окованото в леда гърчещо се тяло. Прокарваше върха му по замръзналата повърхност, която веднага се разтапяше. След малко се образува дупка, в която змията щеше да потъне, повлечена от ледените си окови, ако Тарина не бе побързала да я сграбчи. Двете се търколиха далеч от плискащата се мътна зеленикова вода, като принцесата успя да се извърти в последния момент, така че да не се приземи точно върху отровния връх.

— Не с-с-се без-з-спокой! Мис-с-сля, че свърши всичката.

— Мислиш?! — задъха се и Тарина и с последно усилие замахна със зъба.

Собственичката му бе права — отровата вече не действаше. Ударът обаче бе достатъчно силен, за да разтроши леда, който все още стягаше като странна поличка люспестото тяло. Наоколо се разпилиха синьо-бели парчета, сред които кафявите люспи изглеждаха като късове тиня. Махна опашка, плисна вода и змиеподобното същество изчезна в дупката, а Тарина остана да примигва невярващо над нея. Само след миг обаче плоската глава надникна отново:

— Паз-зи з-зъба... в него има могъща с-сила, която може да с-сраз-з-зи цяла армия!

Нов плисък — чак сега разбра, че онова, което бе помислила за крила, бяха всъщност перки — и тя остана сама на леда. Пук все така се държеше встани. Погледна недоверчиво сгърчения зъб, който сега изглеждаше малък, изхабен и непотребен. Съмняващо се, че ще има полза от него, но реши, че може да си го запази за спомен, така че откъсна още една ивица от нощницата и го върза за другото вързопче.

— Да вървим — подкани плъхокучето и плесна с ръце.

Странно, но в момента се чувстваше обнадеждена и готова за подвизи.

Пук не отвърна, само подви предните си крака и я изчака да се качи на гърба му, след което се понесе право напред. Движеше се толкова бързо, че тя отново усети свистенето на вятъра в ушите си... и го приветства като стар приятел. Имаше чувството, че са се пренесли в пространството — толкова скоро планината не просто се изправи отпреди им, а ги обгърна и се затвори около тях.

Скоростта намаля, което бе съвсем естествено. Прекосяваха гората, покриваща подножието и едва сега Тарина разбра откъде идва името на планината. Дърветата бяха черни и мъртви, оголелите им клони надвисваха над пътника като тъмна прокоба. Снегът се сивееше между тях като плесен, колкото да смекчи съвсем леко черното — и само отдалеч. Безрадостно, унило място. Искаше ѝ се да се махне от тук по възможно най-бързия начин.

Все още следваха реката, която все повече се стесняваше, а ледената ѝ покривка изтъняваше. Скоро обаче предгазливостта надделя и навлязоха в гората. Принцесата сведе ниско глава над шията на плъхокучето и надничаше от там, само когато излизаха на някоя открита поляна. Точно на едно такова голо място, по средата на което стърчеше едно-единствено разкривено дърво, откриха третото странно

същество. Този път Пук сам се приближи, явно примирен, и я изтръска от гърба си с предупреждението:

— Пази се от дър-рвото, гр-р-р...

Тя го погледна въпросително, но той не добави нищо повече. Принцесата се захвана да обикаля дървото, в чиито гъсти клони се бе заплело нещо хвъркато, което приличаше едновременно на прилеп и бухал. Странната птица спря да пляска с кожестите си криле и започна да върти глава и да я следи с огромните си кръгли очи. Тарина не можеше да забележи опасността, за която я бе предупредил Пук, но установи, че клоните са покрити с някаква гъста и лепка смола. Цялата корона бе огромен капан. Дали самото дърво се канеше да погълне плячката си, или ловецът се спотайваше някъде и я чакаше да се омаломощи?

Нямаше време за много размисли, нито пък кой знае какви варианти за действие — пллененото създание бе твърде нависоко, за да го стигне с ръка. Със съмътната надежда наистина да притежава някаква сила, тя измъкна зъба и го заби почти докрай в дебелия ствол.

А после благодари на бързите си рефлекси, защото ако не бе отскочила в същата секунда, щеше да бъде пометена. Дървото се гърчеше и — не, не си въобразяваше — пищеше с почти човешки глас, клоните се размятаха и биеха във въздуха и по земята, навсякъде се разхвърчаха мръсни парциали сняг. Това обаче не продължи дълго; когато в крайна сметка се укроти, принцесата забеляза тупналата на земята, вече свободна, птица. Тя замаяно мигаше с очи, големите ѝ розови уши бяха клепнали, сивата ѝ перушина бе разрошена и покрита със същата лепка слуз, която я бе държала в плен — но иначе изглеждаше невредима.

Тарина отиде до нея с няколко широки крачки, вдигна я от земята и започна да я почиства. В знак на благодарност получи няколко следи от нокти и кльвване с острия клон, а пилето изхвърча от ръцете ѝ и кацна на един нисък клон в началото на гората. Тя се изправи, погледна със съжаление издраните си ръце и се накани да продължи пътя си, но ниското му глухо бухане я накара да се обърне отново. После разтърка очи, убедена, че ѝ се е привидяло — сторило ѝ се бе, че ѝ намигва. А когато свали длани от лицето си, мярна само отдалечаващата се опашка на птицеприлепа. Пук се стрелна покрай нея, подскочи няколко пъти към клончето, на което бе кацнал бившият

пленник допреди секунди, след което приседна на задните си лапи и отчаяно зави. Тя отиде до него и го потупа по главата:

— Спокойно де, спокойно! Какво толкова е станало? Да не ти беше приятел?

Остро излайване изрази несъгласието му и с насочена нагоре музуна Пук ѝ се сопна:

— Не др-р-рънка гр-рупости! Ей там, гр-р, свали!

Чак сега тя забеляза воала, който леко се полюшваше сред клоните. Посегна и внимателно откачи тънката като паяжина материя с цвят на лунна светлина и възхитено се загледа във фината бродерия — хора, замъци, животни и птици, каквито никога досега не бе виждала.

— Изр-работено от феи тъкачи — изгъгна плъхокучето. — Може да напр-р-рави др-рехи за всички хор-ра и няма да свър-рши... Прощален подар-р-рък.

— Ax! — успя да възклике само тя и внимателно сгъна и прибра воала. За разлика от предишните благодарствени дарове, този поне бе красив. Посегна да се качи на гърба на Пук, но той отскочи и изръмжа:

— Не забр-равя зъба! Пър-рво зъба!

Тя въздъхна, но се подчини. Изтегли забития дълбоко зъб — наложи ѝ се да се подпре с един крак на ствола и да дърпа с всички сили — след което бързо се отдалечи с чувство на облекчение, че дървото не показва никакви признания на живот.

— Сега вече ще тръгваме ли?

Той не отвърна, само се приведе, за да ѝ е по-удобно, а после се запромъква през сгъстяващата се гора. Ставаше все по-тъмно и Тарина се зачуди как ли вижда пътя, но не посмя да го попита. Изкачваха се, но светлината намаляваше, не се виждаха вече и поляни. Едни и същи черни, сякаш обгорели дървета — само дето сега всичките ѝ изглеждаха живи. Усещането, че я наблюдават, се засили... на няколко пъти ѝ се стори, че мярва проблясването на яркочервени очи край себе си, но прехапа език и премълча. Под нея Пук започваше да показва признания на умора — задъхваща се и стъпките му ставаха по-несигурни. Наклонът ставаше все по-стръмен, клоните — все по-ниски. Пук избоботи нещо, което ѝ заприлича на „Още малко, още малко, гр-р-р!“.

Най-накрая, с едно последно усилие, той изскочи на открито. Намираха се на остьр, скалист връх, чийто тъмносив цвят се сливаше с цвета на небето. Тарина си помисли, че нощта най-сетне настъпва, макар да не виждаше нито една звезда и не можеше да е сигурна. Току до тях лъщеше гладката повърхност на замръзналата река. Поточе, всъщност — на това място тя бе толкова тясна, че можеше да я прескочи без усилие. Стори ѝ се, че чува бълбукането на водата под леда и сърцето ѝ малко се отпусна. Слезе и тръгна към източника на звука.

— Пук дотук — сепна я внезапно ниският глас на горския дух.
— Пр-родължава сама. Защо не даде подар-ръците? Няма да тр-рябват повече!

А после се разля тих гърлен лай, който, незнайно защо, ѝ прозвуча като кикот. Като че ѝ казваше, че няма да има възможност да ги използва след срещата си със змея. Потрепери.

Канеше се да му откаже, после обаче размисли. Върна се и му подаде двете вързопчета.

— Ще задържа воала, харесва ми. Ако искаш и него, ела с мен!

Плъхокучето не отвърна нищо, но не я и последва, когато тръгна по течението на потока. Може би си въобразяваше, но ѝ се стори, че вижда съжаление в червения му поглед.

Разтърси рамене и продължи напред, без да се обръща. Шумът, който приличаше на ромолене на вода, се усилваше и скоро тя започна да подтича, обнадеждена. Почти веднага ѝ се наложи да завие — потокът обикаляше склона на планината — и когато спря, за да си поеме дъх, пред очите ѝ се разкри гледка, която нямаше да забрави до края на живота си.

Намираше се пред отвора на огромна пещера, зейнала като черна рана в сърцето на планината. От нея извираше — бързоструен и сребрист — ручеят, който в долината бе познат като Зелената река. След двайсетина разкрача обаче пътят му бе препречен с няколко огромни камъка, водата се разливаше на равната площадка пред входа на пещерата и образуваше малко езеро. Между камъните имаше пролука, от която потокът отново хукваше надолу, но почти веднага замръзваше. А насред вирчето в момента се плацикаше... един златист змей.

— Да си направи вана... — прошепна тя невярващо и пред погледа ѝ се спусна червена пелена. — Да си направи вана, небеса!

Втурна се към него, без изобщо да помисли. За секунди се бе покатерила на най-високия камък и кресна право в ухото му:

— Ти... ти... ти... Долен гущер такъв!

Рефлексите ѝ за пореден път я спасиха, този път от овъгливане. Случиха се няколко неща едновременно: стреснат от неочекваната ѝ поява, змеят скочи на крака и избълва огнена струя в нейната посока; тя загуби равновесие, изпища и цопна във водата; той се сепна още веднъж, дръпна се рязко, удари палеца на крака си и пльосна до нея, при което изплъска почти цялата вода от импровизираната си вана.

Малко по-късно тя с наслаждение дооглозгваше парче от ужасно вкусната си пилешка кълка (поне се надяваше да е пилешка) и отпиваше от резливото медночервено вино, каквото нямаха дори и в двореца. Изпитваше невероятно облекчение, защото — вместо да я направи на въгленче — той внимателно я бе измъкнал с нокът от водата. После я отнесе в пещерата, напали ѝ огън да се изсуши и дори ѝ предложи вечеря. Най-неочекваното от всичко обаче бе, че съсредоточено и търпеливо изслуша целия ѝ объркан разказ.

— Значи си дошла да ме убиеш, така ли?

— Никого нямам намерение да уби... — изфъфли тя възмутено с пълна уста, но този път той не я оставил да довърши:

— Защото, нали забеляза — нямам нищо общо с пресъхването на реката. Нито със замръзването ѝ, впрочем. Признавам, че някога гонех и изпарявах облаци, за да си упражнявам мерника — но отдавна не го правя. Нито съм виновен за сушата, нито съм докарал зимата!

Ръката ѝ застина пред устата и тълста капка мазнина падна върху многострадалната ѝ нощница.

— Зимата?!

Трябвала ѝ няколко минути и безброй въпроси, но дори след тях ѝ беше трудно да приеме чутото: че за краткото време, което бе прекарала в сиво-бялото царство на студа и леда, зимата бе превзела собствения ѝ свят. Беше се развиляла, преждевременна и лютя — зима, каквато дори старците не помнеха. Народът ѝ умираше от студ и глад. Хамбарите бяха празни, дърветата замръзваха и се пухаха, под снежната покривка не спяха семена.

Скочи на крака. Не можеше да губи повече време тук, не можеше да остави нещата така. Не бе поела на това пътуване с ясен план, но все пак имаше нещо предвид... затова се обърна към Снуг и го помоли за онова, за което всъщност бе дошла:

— Можеш ли да ме върнеш обратно?

Бе дълбока, безлунна нощ, когато пристигнаха — което бе добре, защото едва ли щяха да предизвикат само удивени погледи, когато се приземиха върху покрива на двореца. Ако можеше да съди по крясъците на стражата, нямаше да е приятно преживяване.

Не че ги обвиняваше де. Когато Снуг за първи път се изправи в цял ръст и тя видя разперените му криле, ѝ се прииска да хукне да се спасява с бягство. Гледката не беше просто внушителна. Той бе огромен, извисяващ се на поне дванайсет стъпки, без да броим опашката, а размахът на крилете му спокойно би могъл да събори някоя обикновена къща.

Всъщност обаче бе внимателен, намести я грижливо на врата си и се постара да не счупи нищо, когато кацна. Докато летеше, държеше главата си високо вдигната, за да ѝ пази завет. Сега Тарина побърза да се смъкне от шията му и да пресрещне стражите, преди да са вдигнали на крак всичко живо.

Не изчака да съобщят за завръщането ѝ, а направо се втурна към покоите на майка си. Не се учуди, че я заварва будна и облечена — ако можеше да съди по малкото, което бе видяла по пътя си насам, положението бе наистина сериозно. Особено я бе стреснала гледката на глутница вълци, която без никакъв страх нахлу в едно малко селце, сдави кучетата на овчарите и отнесе половината стадо пред ужасените погледи на стопаните.

Майка ѝ бе потънала в дълбок разговор с Исха, съветничката си. При вида им, Тарина си отдъхна с облекчение. Трите щяха да измислят нещо, сигурна бе в това.

Обаче утрото настъпи, а те не бяха открили начин за спасение, макар да говориха цяла нощ. След първоначалните приветствени възклищения, Тарина започна да разказва — за ледената пустиня и

вещицата на Северния вятър, за дългото пътуване на гърба на горския дух и за странните създания, които срещнаха по пътя си, и най-накрая — за златния змей Снуг, който нямаше вина нито за сушата, нито за зимата. Докато говореше, майка й не спря да ахка и охка — такава си бе тя, майка й — но Исха слушаше мълчаливо. Накрая зададе само един въпрос:

— Какво направи с даровете, които ти дадоха спасените от теб същества?

Когато чу отговора, лицето й помръкна, но пак премълча. Тарина се опита да я разведри, като й показва воала, който бе задържала. Възрастната жена го пое, вгледа се в красивите му дипли и промълви само:

— Хубаво е... но няма да е достатъчно.

Трети ден всички жени в замъка (а и част от мъжете) крояха и шиеха дрехи, а ефирната материя на воала не свършваше. Тарина започваше да си мисли, че е допуснала грешка... възможно бе да е сбъркала, когато се отказа от онези предмети.

Трето утро подред посрещаше, зъзнайки, на върха на най-високата кула. За трети път се взираше напрегнато в небето и търсеше с поглед слънцето, но не го съзираваше. Това утро обаче бе различно.

Върна се Снуг.

Забеляза отдалеч блясъка на златните му люспи, който все повече се усилваше. Почувства се необичайно радостна. Не би стигнала така далеч да твърди, че е заради него, но бе приятно да го види.

Змеят направи няколко кръга около замъка и накрая кацна върху наклонения покрив току до нея. Разтвори пасть и от нея изпадна нещо черно, космато и треперещо. Тарина се надвеси над перилата, ужасена. Едва бе успяла да разпознае в жалката, тресяща се купчина Пук — толкова бе изпосталял и проскубан. Снуг протегна ноктеста лапа и го спря, преди да се е търколил от покрива, като пътьом изсъска едно ядно: „Мразя псета!“.

— Хей, донеси го тук! Дай го тук веднага!

Змеят притвори презрително само едното си око — сякаш искаше да намекне, че не е домашно куче, което носи неща по поръчка — но после все пак се подчини. Тарина се приведе и започна да

разтрива треперещото същество в краката си, а Снуг ги наблюдаваше снизходително, но и леко — може и да си бе въобразила — ревниво. Скочи, за да вземе кърпа, обаче на прага я спря немощното скимтене на горския дух:

— Взех ги, г-р-р... обр-ратно... да вър-рна... Кр-рих се и бягах, гр-рр...

А когато се помести, под тялото му тя видя белезникавото зърно, приличащо на яйце, и съсухрения змийски зъб.

Изминаха още пет дни.

Пук се възстановяваше с изненадваща скорост, предвид преживяното. От разказа му, макар и несвързан, тя схвани голяма част от случилото се. Той се върнал при господарката си и й отнесъл, както му било поръчано, взетите от Тарина дарове. После обаче станало нещо (не се разбра какво точно, защото думите се изгубиха в сумтене и ръмжене, но явно му бяха отказали обещано възнаграждение). Така че издебнал Фей, отмъкнал ги зад гърба ѝ и хукнал към принцесата, преследван по петите от глутница горски и планински духове. Малко преди да стигне замъка, бил нападнат от чудовище (и хвърли злобен поглед към змея, който невинно примигна със зелените си очи), което го грабнало и...

Да, Тарина нямаше нужда от повече обяснения, всичко бе ясно. А и Снуг потвърди, макар от негова гледна точка нещата да звучаха по-различно. Тя заподозря, че ако миризмата ѝ не се бе запазила по козината на Пук, нямаше никога повече да чуе за горския дух. В крайна сметка, змеят недвусмислено бе показал, че мрази всичко, което дори бегло напомня за куче. Даже в момента вероятно преследваше глутниците вълци наоколо.

Това обаче бяха маловажни подробности. Важното бе друго.

Когато се бе втурнала при Исха, понесла зърното и зъба, не бе изпитвала особено доверие в магическите им способности. Не повярва в тях нито когато видя как светна лицето на съветничката, нито когато тя я повлече навън и ѝ нареди веднага да засади зърното направо в коравата заледена земя. Просто го пусна в изкопаната с труд дупка и го забрави.

На другата сутрин обаче, когато излезе на площадката на любимата си кула, не можа да повярва на очите си. Цялата замръзнала, покрита с лед и сняг градина на замъка, бе потънала в зеленина. Нежни фини стръкове се огъваха под напора на вятъра, но не се пречупваха. До вечерта се наляха с тежки златисти класове, готови за прибиране.

И докато Тарина невярващо притичваше между тях, Исха пое нещата в свои ръце — нареди да ги ожънат и овършеят, а после да засадят събраното на полето край замъка. После още веднъж и още веднъж, а след три дни вече можеха да отделят жито и за хляб.

Усещаше надеждата, която се пробуждаше у хората заедно с меката зеленина, която сякаш носеше обещание за пролет.

На петия ден обаче се случи нещастието.

Трябваше да знае, че е прекалено лесно и хубаво, за да продължи.

Когато за пети път след онова най-първо утро излезе и се облегна на перилата, за да се порадва на прекрасния зелен цвят, който значеше спасение, застината ужасена. Зави ѝ се свят и ѝ се стори, че полита надолу, към почернялата земя. Снегът отново бе превзел всичко, покрит с мъртви, сгърчени и потъмнели растения, попарени от неизвестна зла болест.

И сякаш това не бе достатъчно, в този миг дочу сигнала за тревога. През полето летеше конник, газеше погубената им надежда и размахваше червено парче плат.

Нападение.

Хукна по стълбите, като прескачаше стъпала и се придържаше с ръка на завоите, и връхлетя в съвещателната зала едновременно с него. Един поглед към покритите му със сняг и лед дрехи и замръзналите му мустаци ѝ бе достатъчен. Нападната бе западната им граница — онази, която опираше в подножието на Сивата планина и ги делеше от Дивите земи. Срина се на стола до майка си и успя единствено да попита:

— Колко лошо е всъщност?

* * *

Принцът лениво прехвърли крак връз крак и виното в чашата му леко се разплиска. Огънят в камината припукваше и хвърляше весели отблъсъци върху стените и мечата кожа в краката му.

— Наздраве, майко! — вдигна тост той. — Замисъльт ти вече започва да дава плодове!

— Нали? — усмихна се грижовно кралицата и се облегна до него.

— Ако не бе измислила този план, едва ли щяхме да получим наготово, без да си мръднем пръста, съседното царство. Вярно, че в момента то съвсем не е цветущо и плодородно, каквото беше, а и бъдещите ми поданици все повече намаляват... Но когато спре да духа Северният вятър и зимата се отдръпне, както е според уговорката, бързо ще се възстанови. Впрочем, ти как изнуди старата вещица да го направи?

— Ш-ш-т! — постави пръст на устните му кралицата и се огледа предпазливо. — Знаеш, че трябва да внимаваш какво говориш занапред!

После обаче се усмихна горделиво и доволно:

— Дори и вещиците имат неща, които желаят. Но не мисли за това сега. Трябва да се стягаш за сватба!

— Така е — отвърна й Барно и отново надигна чашата. — Другото няма значение. На всичкото отгоре тя е и хубава...

Вгледа се за миг в портрета на принцесата, за която смяташе да се ожени, а после вдигна очи към майка си:

— Възхищавам ти се. Не се спираш пред нищо. Да ти налея ли?

* * *

С нарастваща тревога бе изслушала доклада на пратеника за изненадващото нападение. Само един удар и бяха понесли такива загуби... а врагът продължавал да напредва. Воините й се бяха оттеглили от граничното укрепление, но нямаха шансове да устоят. Прекалено голяма сила идваше срещу тях.

Не знаеше какво да прави. Предполагаше се, че тя бе наследничката на трона, че ще преведе народа и царството си през всички беди и тегоби, но всъщност бе напълно безпомощна.

Чувстваше се недостойна да носи такава отговорност. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие.

Майчината длан нежно отметна косата от лицето ѝ и после покри ръката ѝ.

— Ще се справиш, момичето ми... само не губи вяра.

В този миг се разнесе сухият глас на Исха, която отсече:

— Време е да използваш и третия дар.

И Тарина си пое дълбоко въздух, събра сили и се изправи:

— Да вървим.

Стори ѝ се, че стигнаха прекалено бързо, макар да им отне дни напрегната езда. Не разговаряха и почти не почиваха. Имаха цел и трябващо да я достигнат.

Когато обаче изправи малкия си отряд до определите редици на войската си — и се вгледа в чуждата армия, която заемаше като черно море всичко отпреди ѝ — се почувства като измамница. Сякаш нямаше право да бъде тук и да дава фалшива надежда на хората си, защото всъщност само чудо можеше да ги спаси. А тя не умееше да твори чудеса.

— Хвърли зъба, хвърли го с всичка сила колкото можеш понадалеч! — прошушна в ухото ѝ Исха, която бе неотлично до нея и сега продължаваше да я съветва.

Погледна я уплашено, но вече нямаше път за отстъпление. Нямаше какво друго да направи, освен да я послуша. И без това бяха обречени... поне не би могло да навреди.

Така че се засили и метна зъба към неголямото открито пространство, което делеше двете армии. А после вцепенена загледа полета му, удара в земята, при който той се разпиля на хиляди късчета. Въздъхна и на устните ѝ запариха думите „Това беше“, когато чу приветствен възглас. Вдигна очи и стана свидетел на чудото, за което се бяха молили.

Заштото парченцата не се изгубиха на земята; те паднаха като семена на нея и от тях се изправиха хиляди воини, въоръжени до зъби.

И когато ги видя да се строяват в боен ред, Тарина си позволи — поне за миг — да се почувства обнадеждена.

Отпърво враговете като че ли се уплашиха от неочекваната поява на такава бойна сила; след това обаче се престроиха и се впуснаха напред като тъмен прилив. Принцесата и хората ѝ затаиха дъх и гледаха как...

Двете армии се сблъскаха и се отдръпнаха, после се разнесе неистов рев и отново се хвърлиха една към друга, смесиха се и започна сеч. Падаха по много и от двете страни... но изведнъж Тарина съзря нещо, което накара сърцето ѝ да изтръгне от ужас. Защото много от воините зъби се строполяваха, преди да срещнат противника. Просто падаха като отсечени дървета, като покосени. И оставаха на земята — сгърчени почернели тела — досущ като житните стръкове, които бе оплаквала преди броени дни.

Не си беше научила урока, явно.

Вълшебството не действаше. Нито със зърното, нито сега, с родените от зъба войници.

Бяха обречени.

* * *

Фей се завъртя на пети и дългата ѝ пола се развя. Във въздуха се разхвърчаха искри и стените на пещерата закънтяха от кикота ѝ.

Искаха да измамят нея, вещицата на Северния вятър! Не се бе родил още горският дух, който би го направил успешно. И онова глупаво момиче, което се надяваше на чудото на магията...

Вдигна високо стъкленицата. Еликсирът на вечната младост и красота си струваше всичко, дори съюза с иначе безполезните, празноглави смъртни.

Недопустимо бе само Аяна да го притежава. Феята на лятото и без това си беше млада и хубава.

А пък смъртните... те щяха да си получат заслуженото. И кралицата, и противното ѝ синче. А онази глупачка Тарина щеше да научи по трудния начин, че ако бъдат откраднати, вълшебните дарове губят свойствата си. Такава беше природата им.

Фей затанцува из пещерата от удоволствие при мисълта никога повече да не види танца на самодивите посред лято.

* * *

Спасиха се с бягство. Но вражеските пълчища ги следваха по петите и Тарина усещаше — не, знаеше — че не им остава много.

Прибраха се в замъка, но нямаха време да го укрепят. А и тя се страхуваше, че никаква защита няма да ги опази от ужасните орди, които щяха да ги обсадят след броени часове. Свиканият спешен военен съвет не промени нищо, не предложи спасение. Бяха обградени, преследвани едновременно от липса на провизии, на хора и на надежда.

Зимата ги бе обгърнала в покривалото си и им казваше, че нямат изход.

Вторият пратеник я завари, оборила глава на ръцете си и толкова замръзнала, че нямаше сили дори за сълзи. И когато предаде съобщението си и писмото, тя не бе в състояние да разбере. Наложи се майка й да го разпечата. Дори когато й го подаде обаче, Тарина продължаваше да не възприема. Думи, безсмислени думи... Изправи се рязко, когато чу треперещия глас на кралицата:

— Спасени сме!

И потръпна, когато се намеси сдържаната, но винаги точна Исха:

— Разбира се, при условие че...

* * *

Не приличаше на сватбено шествие. Копитата на конете кънтяха по вкочанената земя или затъваха в преспите, празничните чулове бяха изкаляни и се влачеха почти траурно. Каляската на принцесата бе празнично украсена, но притихнала.

Тарина нямаше нищо против принц Барно. Доколкото бе наясно, той бе смел, хубав — и неженен. Освен това, женитбата й с него щеше да разреши всичките им проблеми — неговото царство бе богато и войската му бе силна, а пък той бе обещал да им помогне.

Разбира се, при условие че тя се омъжи за него.

Така че в момента пътуваше към уговореното място, където щяха да се срещнат. Приглади полите на официалната рокля, каквато не бе обличала от години, и се загледа през прозореца — не че гледката беше приятна.

Зашо бе недоволна?

Какво точно искаше?

И имаше ли право да иска нещо, когато царството ѝ бе в смъртна опасност?

Стигнаха. Пейзажът бе все така безрадостен, сиво-бял и бездушен. Тя неволно си помисли, че вероятно и бъдещето им е такова. Надникна към шарените посрещачи, но не понечи да слезе. Виждаше ги добре и от тук: гиздавия бял кон, на който се бе покачил напереният, облечен в червено и черно принц. До него от прозорчето на богато украсената каляска надничаше пухкаво лице с неестествено розови бузи.

Нареди да спрат кортежа и с нежелание се измъкна навън, на студа. Изправи се до затъналото в пряспа колело и се зачуди зашо изпитва такова нежелание да отиде при тях.

В първия момент забеляза само раздвижването сред придружителите на принца, но после и нейните хора започнаха да се обръщат и да сочат уплашено към небето. Тя обаче чу свистенето на крилете му, така че нямаше смисъл и да поглежда.

Снуг прелетя над главите им и без дори да си направи труда да каца, се насочи право към принца, замахна с опашка и го свали от коня, а после с едно-единствено отваряне на огромната си паст го погълна. След това се оригна доволно и бълвна огън по каляската на кралицата и свитата ѝ. Лумнаха пламъци, конете зацвилиха и се разбягаха, хората се втурнаха, накъдето им видят очите... въобще, настъпи пълен хаос.

Тарина излезе от вцепенението, в което бе изпаднала, и се впусна към него.

Бълсна се с всичка сила в тялото му и изкреша:

— Какво си мислиш, че правиш?!

Той я стрелна с невинен зелен поглед и обясни:

— Опрости малко нещата. Спасих те, по-точно. Ти май не знаеше, че нападението бе тяхно дело? Както, впрочем, и всички други беди, които ви сполетяха.

Няколко часа по-късно (по-голямата част от които прекара в опити за успокояване на собствените си хора), след като бе научила цялата история за съюза между кралицата и Фей, Тарина се съгласи с него. Да имаш змей на разположение доста опростяваше нещата.

— Хайде да вървим — усмихна се и го потупа по крака (стигащо точно до третата плочка под коляното му). — Имаш доста лед и сняг да разтопяваш, преди да заживеем щастливо до края на дните си.

* * *

На една скрита поляна дълбоко в сърцето на Старата гора, Феята на лятото също се усмихна доволно. Собственият й план бе проработил — и то доста по-успешно от онзи на Фей. Тя погали по русата глава спящата в краката й самодива и се зачуди кога ли щеше вешницата да разбере, че еликсирантът й е подменен и не действа? Поточно действа, но по съвсем неочекван начин. Би трябвало да е достатъчно заета да оправя последствията от употребата му, за да следи Северния вятър и да тормози хората и помагащия им змей. Впрочем, и друго й бе интересно... чудно, дали Снуг щеше да покаже на принцесата, че може да се превръща в човек?

Въздъхна удовлетворено и си каза, че каквото и да се случи, лятото все пак ще настъпи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.